

[Jesper Simonsen.]

at Danmark af Hensyn til Brødrefolkene i Norden ikke maatte nedruste eller afruste, som det her er foreslaaet. Først vil jeg pege paa, at det er en ny Tanke. Under den tidligere Debat, der har fundet Sted — gentagne Gange for øvrigt — om Forslag som disse, har man jo ikke ført dette Hensyn frem, det er aabenbart opfundet nu, da det synes at glippe med Argumentationen for en Modstand imod disse Forslag; saa skal man prøve den sidste Udvej for at lægge Forslaget Hindringer i Vejen eller i hvert Fald for at forplumre Situationen. Det er efter min Mening en noget farlig Vej, man dér betræder. Jeg synes, at det fra de Partiers Side, som navnlig er stærke i Kravet til den Ansvarfølelse, man skal have overfor sit Land, er noget betænkeligt at søge at drage andre Lande og Talere fra andre Lande ind i Diskussionen om vort Militærvæsen. Men Diskussionen har man jo faaet i Gang, og man vil jo gerne have, at den skulde kunne tages som Udtryk for en mere almindelig Stemning hos vore Brødrefolk imod de Forslag, Danmark arbejder med.

Man gjorde jo det Forsøg at faa en Mand, der i Sverige har været med til at starte Diskussionen deroppe, hened som Taler. Det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen fremhævede med stor Veltalenhed, idet han hævdede sig til en betydelig Højde, hvorledes Tanker af den Art var kommet frem i Göteborg Handels- og Sjøfarts-Tidning. Ja, det er rigtigt, at dér var Tanken kommet frem. Og hvad gjorde man saa fra konservativ Side? Man søgte at faa Redaktøren for dette ansete svenske Blad hened for rigtig at faa ham ind i Diskussionen, faa ham hened til Danmark som Indledning til en Diskussion om disse Spørgsmaal. Da troede man, man havde faaet fat i den rigtige Mand til at rejse Diskussionen og faa den hele Kampagne i Gang. Saa møder Redaktøren, en i alle Maader pæn og tiltalende Mand, en højt kultiveret Mand, her og fremsætter sine Tanker om disse Spørgsmaal ud fra rent konservativ Indstilling. Han fremsætter dem med megen Forsigtighed, og han betoner først og sidst og gentagne Gange i sit Foredrag: Der staar bag mig i Sverige intet Parti, ingen Gruppe, ingen Organisation af nogen Art, jeg har ikke Ret til at paabe- raabe mig nogen som helst bag mig i Sverige, jeg taler kun paa egne Vegne. Deri gjorde han utvivlsomt Ret i mere end een Forstand. Han havde utvivlsomt Ret i at tale paa den Maade allerede af den Grund, at det ingenlunde er en almindelig eller over-

vejende Anskuelse i vore Nabolande, at de skulde ønske at blande sig i Diskussionen om Danmarks Militærvæsen. Der er jo siden kommet Røster frem, som vidner nok om, at det ingenlunde er saaledes, at vore Nabolande skulde staa enige eller blot overvejende enige om, at de skulde have Interesse i, at Danmark skulde vige tilbage for at gennemføre disse Forslag, som foreligger her. Vi har jo tværtimod hørt Røster nok om, at store Kredse — og jeg er ikke i mindste Tvivl om langt de største Kredse, langt den overvejende Del af Befolkningen i vore Nabolande — ser med største Tilfredshed, at man kommer dette Skridt fremad paa den internationale Retsudviklings Vej, som de Overenskomster, jeg her har talt om, er et saa talende Vidnesbyrd om.

Jeg tør derfor med al mulig Styrke sige, at fra Nabolandenenes Side er der intet Ønske hverken om at blande sig i den Diskussion, som føres om Danmarks væbnede Beredskab, eller om, at Danmark skulde ordne sig paa nogen anden Maade end den, der er foreslaaet fra Regeringens Side.

Det vilde ogsaa være overmaade farligt for Danmark at prøve paa at optage Diskussioner af militær Natur med Brødrefolkene, med de andre Lande. Jeg har vist allerede berørt, men fremhæver igen, at det vilde være i Strid med den Tilslutning, der fra Danmarks Side altid har været til Udviklingen af det internationale Forhold i fredelig Retning, hvis vi nu skulde begynde at orientere os i Retning af at faa militære Aftaler eller Forstaaelse af en eller anden Art med andre Stater. Danmarks hele Stilling er saa forskellig fra de andre nordiske Landes, at det vil være fuldt forstaaeligt til alle Sider, at Danmark ikke kan eller bør indlade sig paa saadanne Aftaler.

Men saa kommer til syvende og sidst det rent praktiske Spørgsmaal: Uanset hvad Danmark maatte have Forpligtelse til, uanset hvad andre Lande maatte ønske eller ikke ønske, er det saa nyttigt for Danmark selv at have et militært Beredskab som det, man har i Øjeblikket, og som det, den tidligere Forsvarsministers, Brorsens Forslag tilsigtede at gennemføre? Er det betryggende for Danmark at have et saadant militært Beredskab?

Det er naturligvis ogsaa en Diskussion og en Undersøgelse, som vi maa gaa ind i. Vi maa gøre os klart, om vi har nogen Nytte af det eller ej.

Paa Forhaand kan man vistnok let blive enig om, at den største Betyggelse